

Нъ при втичко това, работа-та останѣла не-свършена: Цариградъ не ся-призель, и Българина си останѣла като напръди безъ естественѣ под-поркѣ и срѣдоточие, между варвары-ты на сѣ-верны-ты поланѣ и Византиѣ. Царь Симеонъ ся-надѣель, като подчини западны-ты земи на ста-ропланинскый полуостровъ, да ся-нави съ новѣ силѣ подъ Цариградъ. Затова, той подбуждалъ сряшто Византиѣ Словѣнскы-ты племена, што ся-находили въ нейны-ты области. Македонскы-ты Словѣне вдигнѣли главѣ и изново земи да напа-дать дору и на Солунъ (926).

Между това царь Симеонъ изново ся-вдигнѣлъ възъ Сръбниѣ. Той пратилъ тамъ войскѣ да смири Сръбие-ты, които бѣли вдигнѣли главѣ. Българе-ти призели Сръбниѣ, и потѣпкали бунѣ-тѣ. Оттамъ блѣгарскый войвода, Алогоботуръ, отишълъ и въ Хрѣватско; нъ Хрѣвати-ти го разбили, и го от-блѣснѣли.

Честъ-та на Българе-ты не работила. — Царь Симеонъ умрѣлъ на 27-й маина 927 год.

Той управялъ Българинѣ тридесять и девять годинѣ. Негово-то царуваніе е най-славно-то въ Блѣгарскѣ-тѣ историнѣ.